

ความรักของหนุ่มรูปหล่อ

รติ รชตะ

นั้ม ครับ

นานแล้วที่ผมไม่ได้เขียนจดหมาย ถึงคุณทั้งที่เรารักกันมากเมื่อตอนเราเรียนด้วยกัน คุณคงจะเจอถูกซินะว่า คนอย่างผม ถ้าไม่มีเรื่องเคี้ยวตร้อนใดๆแล้ว คุณก็คงไม่ได้ข่าวอะไรจากเพื่อนคนนี้ และจากจดหมายฉบับนี้คุณก็คงไม่ได้อะไรเช่นเดิม เป็นต้นว่า นิยมจบแล้วทำงานที่ไหน? อ้าส่งข่าวถึงบ้างหรือเปล่า? หักเป็นอย่างไร? นางสาวไทยคนใหม่ผมมีทัศนะเกี่ยวกับเธอทำ-นองไหน? เพราะที่ผมจะเขียน จะคุยขอให้เป็น เรื่องของผม ที่ต้องการ ความช่วยเหลือจากคุณ และเป็นเรื่องของหัวใจ

ผมกำลังมีความรัก นั้ม ผมกำลังมีความรักความรักที่มันควรจะเกิดขึ้นนานแล้ว ไม่ใช่เพิ่งเริ่มมี (เมื่อตอนที่แก่เกินไป) เหมือนอย่างเดี๋ยวนี้

ผมจะเริ่มบอกคุณยังไฉนนะ เพราะความรักของผม (ขอโทษที่พรวดพราด) มันเริ่มเมื่อไหร่ ผมก็บอกไม่ค่อยถูกเหมือนกัน

คุณคงยังจำกันได้ ทัศน สุภาพ คนสวยของคุณใจละ น้องใหม่ที่คุณชื่นชอบและใกล้ชิด เมื่อตอนเราอยู่ปี่สี่ ผมยังให้สงสัยว่า เด็กคนนี้เขาว่าสวยกันยังงัย? ดูละ ตาก็สวย คิ้วก็สวย จมูกก็สวย ปากก็สวย แต่ผมก็ยังเห็นเป็นเด็กห้องหอยูติ (ตอนนั้นนะ ไม่ใช่เดี๋ยวนี้) จีบก็ยังไม่ได้และผมก็ไม่สนใจ ผมเห็นท่าทางเด็ก ๆ ของเธอหลายต่อหลายครั้ง เห็นไอ้หนุ่มบางนี่ไปเกาะเกาะกันหลายคน หนุ่มบางคนผมยังเอาใจช่วยเสียด้วยซ้ำ แต่ความบุญเป็นสิ่งที่ช่วยกัน ไม่ได้ มีอยู่บ้างที่ผมเกิดสงสัยว่า เขารักเด็กกันได้อย่างไร?

ผมท้าวความมาทั้งนี้ จนลุ่มปัจจุบันก็หลายปีอยู่ จนผมปฏิเสธไม่ได้ว่า เดียวนี้เธอไม่ใช่เด็ก แต่ในความรู้สึกของผม เธอก็ยังเป็น “ไอ้เป่ยก” ของผมอยู่ดี และโปรตจำไว้ด้วยว่า ผมไม่เคยสังสรรค์เสวนากับเด็กคนนี้เลยแม้แต่คำพูดเพียงคำเดียว แม้เด็กคนนี้ตอนแรกเป็นน้องใหม่แะจะติดคุณแจ็กข้างเถิด ทั้งนี้เพราะผมเป็นโรคไม่กล้าพูดกับผู้หญิงสวย ๆ ซึ่งคุณก็รู้แล้ว (แต่ที่ผมกล้าพูดกับคุณนั้น เป็นข้อยกเว้นสำหรับข้อนี้)

คุณคงยังจำร้านอาหารหลังตึกเคมีได้ นิดชอบไปทานอาหารกลางวันที่นี่ ก็เหมือนกับผม อันความชอบนั้นอาจจะตรงกันก็ได้โดยไม่จำเป็นต้องมีสาเหตุไม่ใช่หรือ? ผมพบนิดบ่อยๆ มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผมจำได้ว่า ผมมองคุแอกินของหวาน อะไรผมก็จำไม่ได้ แต่ที่แน่ ๆ คือมันเป็นน้ำ ผมดูท่าทีมัน ๆ อย่างอันเป็นลักษณะของแกด้วยความขำ แล้วเลยคิดว่า ถ้าสมมติ แกตักอาหารแล้วมีอบ้อนผิดที่ คือแทนที่จะเข้าปากกลับเป็นจุมก คนดื่ม ๆ อย่างนั้น จะทำหน้ายังงัย ผมยังคิดก็ยังขำ จนเกือบจะหัวเราะ นึกขึ้นได้ว่าผมนั่งกินอยู่คนเดียว เดียว คนเห็นเข้าเขาคงนึกว่า “ไอ้ขำ” แล้วผมก็เริ่มขำตัวเองบ้าง ความสัมพันธ์ระหว่างนิดกับผม ในความรู้สึกของผม เริ่มแรกมันก็เป็นด้วยประการฉะนี้

แล้วผมรักนิดได้อย่างไร ผมจะเล่าให้คุณฟังอยู่เดี๋ยวนี

ที่ผมเริ่มเรื่องที่ร้านอาหารหลังตึกเคมี ก็เพราะความรักของผมมันเกิดขึ้นครั้งแรกที่นี่ (อย่าเพิ่งขำนะขอที ถึงแม้จะตลก และเขยลันที ก็ขอให้คิดว่า นี่เป็นเรื่องจริง) วันนั้น จะเป็น

วันไหนที่ข้างเดอะนะ ผมและนิกก็ดำเนินชีวิตประจำวันอย่างเคยโดยไม่ขัดแย้งกัน (ว่าเข้า
นั้น) แต่ที่นี้ ตอนที่ต่างคนต่างนั่งก้มหน้าก้มตากินกันอย่างเป็นล่ำเป็นสันอยู่นั้น (เผอิญ
เรานั่งหันหน้าเข้าหากันแต่เป็นคนละโต๊ะ) ผมก็ยังกล้าเรื่องเก่ามาขำอยู่ดี แต่คราวนี้ผม
ต้องขำค้าง เพราะขณะที่ผมนั่งมองเธอเพลิน เธอเงยหน้าขึ้นมาพอดี ผมไม่ทราบจะอธิ-
บายอย่างไรถูก ถ้าเธอเพียงมองแล้วผ่านเลย หรือสบตากับผมให้กินเวลาสั้นเข้ากว่านี้แม้
สักเพียงวินาที ผมคงไม่มานั่งทรมานเขียนถึงคุณอยู่อย่างนี้ ผมบอกไม่ถูกว่าทำไมผมจึงทะเลิง
ผมเพิ่งเห็นตาคนสวย และรู้สึกซึ่งที่สุดที่วันนั้นและเดี๋ยวนั้น ทาที่แป่วเหมือนสงสัย เหมือน
จะถาม มันเป็นตาของเด็กที่เพิ่งเริ่มจะสาว ชื่อ และยังบริสุทธิ์ จนผมคิดหวง และอยาก
ถนอมขึ้นมาทันทีทันควัน มันเร็วและแปลบจนผมงง มันหวานและสุข มันหวานและซึ่ง
จนผมอยากให้เวลามันหยุดอยู่ตรงนั้น และเมื่อเธอรู้ตัวเธอก็รีบกลับหลัง แล้วที่เธอถอนสาย
ตาเธอก็คงไม่รู้ว่า เธอได้ถอนเอาหัวใจของผมไปด้วย หัวใจของคนที่ห่วงความเป็นหนุ่ม
มาชั่วชีวิตนิสิตแล้วมาแพ้เด็ก ๆ ตัวแค้นนี้

“รักเจ้ากินข้าวไม่ลง” ส่วนใครไม่ทราบ แต่อาการของผมก็ถึงอย่างที่ว่านั้นเข้าไปทีเดียว
ผมชิมไปมาก และไม่ยอมไปกินข้าวที่ตึกเคมีอีกเลย คราวนี้เพราะกลัวตาเด็ก ขำใหม่
และที่สำคัญคือกลัวหัวใจตัวเอง ผมแน่ใจว่า ผมยังไม่ถลำ และอีกไม่นานผมคงจะลืม แต่
มีข้อแม้ว่า “เราต้องไม่สบตากันอีก” ผมกลัวถึงเพียงนั้น แต่สิ่งที่ผมไม่รู้ และมันได้เกิด
ขึ้นแล้ว นั่นก็คือ ถึงแม้จะไม่สบตากันอีกก็เถอะน่า ผมก็ถลำลงไปทั้งตัวเสียแล้ว อย่าง
ภาษานักมวยเขาว่า “หมัดเดียวจบ” ผมเริ่มสนใจนิก มองเธออย่างพิถีพิถะระหัดทุกครั้ง
ที่ผมได้พบ แล้วผมก็แน่ใจว่า คนนี้แหละ คือคนที่ผมเคยฝันถึง ที่ผมต้องการ ที่ผมรัก
และคราวนี้ถ้าใครคนหนึ่งจะบอกว่า

“เฮ้ย...นั่นเด็กนะวะ เด็กกะโปโล”

ผมก็คงถอนใจอย่างหนัก และบอกเขาว่า

“นั่นไม่ใช่เด็กหรอก เธอเป็นคนที่อวกาลรักทีเดียวแหละ”

และถ้าไอ้หมอนั้นจะพูดอีกต่อไปว่า

“ ล้อดูสิวะ อี๊วว่าถ้าแกดักขนมเข้าทางจุมก คงสนุกดีพริก อี๊วว่าข่าวะ ”

ถ้าเป็นอย่างนี้เถียวนี้ ถ้าผมไม่ลุกขึ้นเหยียบไอ้หมอนั้น ก็ใจเย็นเต็มที เห็นไหม? ผมเริ่มหวนนึกเข้าแล้ว

ที่นี้ถึงปัญหาอีกนั่นละว่า ถ้าในเมื่อรักเขาเข้าแล้ว ก็ไม่เห็นมีอะไร เข้าไปพูดคุยกับเขา เถียวเขา เขาก็อาจจะรัก ถ้าเขาชอบ

โถนี่ม...นี่มก็รู้แล้วว่า ผมนั่นกลัวผู้หญิงยังกับอะไรที ก่อนหน้าที่ผมจะรักเธอนั้นก็ยังพอทำเนา (ขนาดนั้นยังไม่กล้าพูดอยู่แล้ว) ถ้าเป็นถึงขณะที่ผมกำลังทจริตเธอทางหัวใจอยู่เช่นเถียวนี้ ผมให้มืออ่อนตืนอ่อนทุกครั้งทีคิดจะเริ่มทัน “ รักแล้วต้องกล้า ” ผมท่องทุกเวลา ก่อนอาหารและเข้านอน แต่มันช่วยอะไรผมแทบไม่ได้ ประการถัดไป ที่ผมกลัวยิ่งกว่าตัวนึกเองก็คือ สายตาและปากม้าบางเขน คุณก็รู้อยู่แล้วว่า สองสิ่งจัญไรนี้ มันร้ายนัก เป็นตัวการบั่นทอนความรัก และเป็นการบั่นทอน “ ตืน ” (แฟน) ของคนที่กำลังจะมี มาแล้วมากต่อมาก พอ “ ตืน ” ไกรเริ่มจะงอก ปากนั้นก็ระคายคางด้วยชั้นแข็งและแท็กติกอันร้ายกาจ ทำให้หน่อที่เฟื่องจะงอกนั้นเหี่ยวเฉาโรยรา และ “ ตืนหลุด ” ไปในที่สุด เห็นไหมว่ามันร้ายกว่าอเมริกันเวอร์มของฝ่ายเสียอีก

เอาเถื่อน่า ทานี้ ถ้าผมไล่จับเต็ก จะถูกน้องๆมันไล่เอา ก็ให้นึกเสียว่ามัน “ โทะเซียร์ ” ปัญหาหนักกว่าคงพอแก้ได้ แต่ที่นั่นมันร้ายทอนมันไม่โห่หนีสิ มันจะมองด้วยสายตายาวน ยิ้มอย่างทะเล็น เจอทีไหนมันก็ยิ้ม แล้วก็มอง ที่นี้จะให้ผมคิดว่า มัน “ ยิ้มเซียร์ ” และ “ มองเซียร์ ” ก็คงจะไม่ไหว เพราะผมแค้น และไวต่อความรู้สึกแบบนี้เอาเสียด้วย ถ้าผมเกิดไปเตะมันเข้า แล้วควักลูกตามันมาทำลูกเต๋าแล้วเกิดปัญหาว่า เพื่อมันเตะผมคืนละ อีที่นี้จะว่ายังไง เรื่องก็คงจะสนุกกันใหญ่ คงมันดีพริกละ

แล้วคราวนี้ผมจะใจเย็นไม่ได้อีกต่อไป ก็คือ ขณะนี้ มีเต็กปีเดียวกับนึกมากอยตามข้อเป็นพัลวัน เห็นนึกที่ไหน แทบจะกล่าวได้ว่า เห็นมันที่นั่น ไหมละ?...มันเหนือกว่าผมเข้า

แล้วอีตรงมันเข้าถึงตัวนี้แหละแล้วผมจะทำอย่างมันก็ได้ก็อย่างที่ผมว่าแล้ว ลองผมเล่นไล่จับ ก็กักกัก จ๊ะเอ๋ แบบมัน มันก็ไม่สมควร ผมจะเปรียบยังงี้ก็ยังนึกไม่ออก ก็คงจะเป็นแบบ “อ่องอ่องเล่นน้ำฝน” ละกระมัง ถ้าลองเข้าชั้นนี้แล้วปากม้าชาวก็คงคำนึงงานอย่างมีประสิทธิภาพ จะยังงี้ก็ตาม ผมก็พยายามเข้าข้างตัวเองพยายามมองว่า นิดยังไม่มีการทำอะไรกับเจ้าหมอนนั้นมากนัก แต่เห็นท่าทางมันแล้วก็ให้หนักใจน่ากลัวเอาการอยู่ ถ้าเปรียบเหมือนรักบี้ หมออีก็คงเล่นแบบ “ไล่แต่ตัวอย่างเอาเป็นเอาตาย” ก็ลองมันแตกถนัด ๆ สักจึ่งหนึ่ง นิดก็เกิดอยู่หมัดมันเข้า มันก็เหมือนโดนผมเข้าจึ่งหนึ่งอีกด้วย แต่จึ่งนี้หนักนัก ถ้าเผื่อผมเกิดหน้ามีตขึ้นมา เทียวเกิดเป็นข่าวหนังสือพิมพ์ให้เขาพาดหัวว่า “รุ่นพี่บ้าเลือด ไล่เค้นคอรุ่นน้อง” อะไร ๆ ทำนองนี้เข้าละก็อ้อ งามหน้าที่เดียว คุณเห็นหรือยังว่า อาการของผมนั้นหนักนัก และไม่ใช้ธรรมดาเสียแล้ว คุณยังไม่สงสัยผมหรือ...

ตานี้ ถ้าคุณเกิดคิดสงสัยผมบ้าง คุณก็สามารถทำอะไร ๆ หลาย ๆ อย่างที่ทำให้ผมมีทางขึ้นมาบ้างทีเดียว ปีใหม่นี้ ได้ข่าวว่าคุณจะลงมาเที่ยวที่นี่ ช่วยผมเถิด ชวนนิดเกี่ยวกับคุณ แนะนำให้ผมรู้จัก และพยายามเชียร์ผมเต็มที่ จะโดยทางใดก็ได้ (แต่ได้หลาย ๆ ทางก็ดี) พอเที่ยวด้วยกันเสร็จ คุณพบเขาวັນหลัง ผมอนุญาตให้คุณบอกนิดได้เลยว่า “ไอ้ผู้ชายหน้าตาเจ๋มเจ๋มด้วยกันวันปีใหม่นั้นแหละ เขารักน้องเข้าแล้ว น้องจะว่ายังไงถ้าจะถามพี่แบบแอ๊ดไวเซอร์ พี่ก็จะบอกว่า เขานิยัตติ คิดจะหมั้น ๆ อยู่บ้างก็หมั้นแบบน่ารัก นิสัยออกจะใจร้อน แต่กับน้องก็คงไปกันได้ ถ้าเป็นตัวพี่ พี่จะรัก” อะไร ๆ ทำนองนี้ ว่าเอาทำนองนี้ว่าเอาให้เด็กนั่งซึมคิดถึงผมสักพักให้ได้ แล้วจากนั้นไว้ให้เป็นธุระของผมนักก็ได้ (ถ้าคุณไม่โปรดไม่กรุณาต่อไป) ผมจะไม่พูดเอาทีเดียว จะมองอย่างเดียว ให้เด็กอาย ให้เด็กเหนียม ถ้าลองอาย กลัว ไม่กล้าเจอผม ผมก็จะตามไปมองด้วยสายตาละห้อย ให้เธอรักผมให้ได้ หัวใจคนคงไม่ใช่กำแพงเมืองจีนหรือกนะเธอคงเปลืองใจเข้าให้สักวัน และเมื่อถึงวันนั้น ผมจะได้คงเธอเอาไปคุยกับใครต่อใครให้โขมงโง่งไปว่า

“คนนั้นแหละวะ แฟนอ้าว เรารักกันทั้งที่ ไม่ได้พูดกันแม้แต่คำเดียว แต่เกลอเอ๊ย กว่าจะรักกันได้
อ้าวต้องเสียเวลา นัยตาแทบหลุด”

เพื่อนผมมันคงไม่รู้เรื่องหรอก ถึงจะรู้ ก็ช่างหัวมัน

เรื่องของผมก็เป็นอย่างนี้ ผมเขียนมาเสียหน่อย คุณอ่านแล้วคงจะเหนื่อยยิ่งกว่าผมเสียอีก
คุณก็รู้อยู่แล้วว่า ถ้าผมไม่เข้าตาจน ผมคงไม่วิ่งมาหาคุณแน่ ๆ (นิสัยผมเสียมาก ๆ ก็อิตรง
นี้แหละนะ) นีม...ผมไม่เคยให้ใครช่วยง่าย ๆ หรอก แต่คราวนี้ ถึงคราวที่ผมจะต้องร้องว่า
“ นีม...ช่วยผมด้วย ”

คิดถึงคุณเสมอ

รตี รัชตะ

10 ธ.ค. 12

23.45 น.

เขาพบจกหมายฉบับนั้นช้า ๆ ใส่ซองที่สลักหลังเรียบร้อยแล้วอย่างมั่นใจ พิมพ์ว่า “ นีม..
คุณจะต้องไม่พลาด เพราะนี่คือดวงใจของผมทั้งดวง และถ้าคุณพลาด คุณนั่นแหละคือคนที่ผมจะ
รัก และคราวนี้ผมจะต้องไม่พลาด เราเป็นเพื่อนที่รักและเข้าใจกันมาก ๆ ไม่ใช่หรือ หากจะเปลี่ยน
จากเพื่อน จะกระไรเชียว ผมสงสัยนะ นีม ผมสงสัยว่า หากคุณรู้ความจริงอย่างนี้ คุณจะเป็น
แม่สื่อให้ผมไหม?... ”